

spørgsmaal for den danske Fiskerbefolkning. Jeg tror ikke, at Fiskeriet ret længe kan udholde denne Nødtilstand, saa vil det i Virkeligheden for lange Tider være ude med det danske Fiskeri.

Den højtærede Justitsminister svarede, som han plejer, paa mit Spørgsmaal om Udvisningerne, at det var ikke ham, men den interallierede Kommission i Flensborg, der havde foretaget Udvisningerne. Det undrer mig, at den højtærede Minister, der ellers er en meget stærk og kraftig Mand, vil skjule sig bag den interallierede Kommission. Det forekommer mig ikke at være Ministeren værdigt. Det var dansk Politi, der slæbte disse Organisationsformænd til Flensborg. Det var paa Anmodning af danske og tyske Arbejdsgivere, de blev slæbt derned, og de paagældende var ikke, som den højtærede Minister siger, Kommuniste. Nu vil jeg sige, at selv om de var Kommuniste, burde de dog ikke udvises og slæbes til Flensborg. Jeg kender ingen Lovbestemmelse i Danmark, som siger, at Kommuniste ikke maa leve her. Men de var ikke Kommuniste. Den ene er, efter at han er blevet udvist, blevet Medlem af de uafhængiges Parti i Tyskland, som heller ikke er kommunistisk; ingen af de fire, jeg nævnte, som alle sammen var Fagforeningsledere og ikke havde begaaet anden Forseelse end den, at de havde ledet Fagforeningerne under Strejken, ingen af dem var Kommuniste den Gang, saa den Undskyldning gælder i Virkeligheden ikke. De har ikke begaaet andet ulovligt end, at de var Fagforeningsorganisatorer og selvfølgelig af deres Fagfæller var satte i Spidsen for Strejkebevægelsen, den Gang det blev umuligt for Arbejderne i Tønder at leve af de Indkomster, de havde. Under disse Omstændigheder forekommer det mig fremdeles, at det var ganske urimeligt, at de Mennesker blev udvist, og at det fremdeles er urimeligt, at den højtærede Minister ikke nu tilbagekalder Udvisningerne, for nu maa det dog i hvert Fald være paa Ministerens Ansvar, at de stadig holdes udenfor Landets Grænser.

Den højtærede Minister for Undervisningsvæsenet svarede paa min Anke over, at Frk. Marie Nielsen var blevet afskediget, at det ikke kunde gaa an at have en Lærer eller Lærerinde, som var tiltalt for Vold mod Politiet og mod den offentlige Orden, til at undervise i Folkeskolen; saa vilde man straks pege paa hende og sige, at hun vilde være „et Udtryk for, at man kan forene det at være Børneopdra-

ger her i Landet med at opfordre til Vold mod Politiet og opfordre til at sætte sig op mod Lov og Orden“; saaledes lød den højtærede Ministers Ord. Jeg maa dertil sige, at Ministeren vist ikke har beskæftiget sig tilstrækkeligt med Højesteretsdommen i denne Sag, men har holdt sig til Underretsdommen, for Højesteret er nemlig ikke kommet til det Resultat som den højtærede Minister, at Frk. Marie Nielsen er dømt for Vold mod Politiet. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg oplæse nogle Sætninger af, hvad Højesteret skriver i Præmisserne til Dommen i denne Sag: „Hvad Marie Nielsen angaar, findes det betænkeligt mod hendes Benægtelse at statuere, at det ved hendes Optræden paa Grønttorvet har været hendes Hensigt at formaa Mængden til at øve Vold mod Politiet, ligesom der under Sagen intet er oplyst om, at hun paa de under Sagen omhandlede Møder har gjort sig skyldig i Fornærmelser mod Politiet“. Det turde da være bevist, at Frk. Marie Nielsen ikke er dømt for Vold mod Politiet eller Fornærmelser mod Politiet, og dermed falder jo den højtærede Ministers Begrundelse for, at Frk. Marie Nielsen skulde afskediges af Folkeskolens Tjeneste. Frk. Marie Nielsen er dømt for skriftlige Injurier i det Blad, hun redigerede paa et Tidspunkt, da hun ikke rederviste i Folkeskolen, og det kan sikkert ikke være Meningen, at en Dame eller Herre skal afskediges for at have skrevet et eller andet i et Blad; saa var der vistnok mange Lærere eller Lærerinder og Præster og andre Embedsmænd, som skulde afskediges. Den højtærede Minister kunde ikke i sit Svar til mig anføre det mindste om, at Frk. Marie Nielsen havde gjort sig skyldig i at fremdrage sine Anskuelse i Folkeskolen eller i nogen Maade var optraadt paa en urigtig Maade i sin Undervisning der, og det synes jeg er Kærnepunktet i Sagen. Hvis en Lærerinde eller Lærer skal afskediges, maa det være for deres Forhold i Skolen og ikke for noget helt udenfor Skolen, i Særdeleshed da ikke, naar de netop ikke har begaaet det, man afskediger dem for. Den højtærede Minister siger, at jeg kunde ikke antages at være enig med Frk. Marie Nielsen i hendes politiske Anskuelse, efter hvad der havde staaet i mit Blad om disse Anskuelse. Nej, jeg er ikke enig med Frk. Marie Nielsen i hendes Anskuelse, og jeg mener, at deres Fremgang her i Landet vilde være meget uhel-